

Een slag in het donker

SAM HEPBURN

**EEN SLAG IN
HET DONKER**

**ZIJN MOEDER IS DOOD.
WAT IS ER GEBEURD?**

Vertaald door Valérie Janssen





© 2013 Sam Hepburn

Oorspronkelijke titel *Chasing the Dark*

Oorspronkelijk uitgegeven bij Chicken House

Nederlandse vertaling © 2014 Valérie Janssen en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagbeeld Man in het bos © Rudolf Vlcek/Shutterstock

Jongens op de trap © Set/Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4524 7

ISBN 978 90 443 4525 4 (e-book)

NUR 284

www.chickenhouse.eu

www.uitgeverijmoon.nl

Chicken House/Moon is een imprint van Dutch Media Books bv



Voor Bodour Abu Affan en Fareed Atabani, met liefde

1

Een donkere nacht. Een weg in de striemende regen. Een grote, zwarte 4x4 die gierend vanuit het niets opduikt, het licht van de koplampen op mama's bleke, angstige gezicht achter de voorruit van een blikken autootje. Ze gilt met afwerende armen tegen het schelle licht...

De misselijkmakende klap van metaal maakte me met een schok wakker.

Ik drukte mijn hoofd tegen het kussen, klemde me vast aan de nog geen seconde durende mogelijkheid dat mijn moeder leefde, dat ik thuis in mijn eigen bed lag en dat de botsing slechts een HD-nachtmerrie met *surround sound* was, veroorzaakt door een late-avondfilm. Ik luisterde ingespannen of ik mijn moeders stem hoorde die riep dat ik moest opstaan. De stilte werd dieper en drukte op mijn gemoed.

Ik kon niet ademen. Langzaam draaide ik mijn hoofd om en deed ik mijn ogen open.

De aanblik van de brandschone logeerkamer van mijn tante Doreen trof me zo hard dat ik mijn knieën moest optrekken en de matras vastgrijpen om me te verzetten tegen de pijn. Het duurde even tot ik mezelf weer voldoende onder

controle had om iets heel gewoon te proberen zoals de kleren van de vorige dag aantrekken, mezelf naar beneden slepen of me instellen op het gesprek dat in de keuken gaande was.

‘... ze heeft hem natuurlijk geen cent nagelaten. Dat begrijp jij toch zeker ook wel, George? De hemel mag weten hoeveel het ons gaat kosten om hem te eten te geven, laat staan om kleren voor hem te kopen. Toen hij de kerk in kwam, schaamde ik me zo diep dat ik wel door de grond kon zakken. Een spijkerbroek en sportschoenen! Bij de begrafenis van zijn eigen moeder!’

Doreens stem klonk schril en druk als die van de kippen van de burens; ze hoefde het volume niet op te schroeven om ervan verzekerd te zijn dat ik haar zou horen. Ik wist allang dat ik ongeveer net zo welkom was in het leven van mijn tante als een kakkerlak op een van haar chique cupcakes. Ik ging dus maar op de trap zitten en deed alsof ik zat te luisteren naar een actrice in een of andere soap die klaagde over een kind dat niet echt bestond. Een kind dat ik niet was. Dat had ik de laatste tijd al vaak gedaan, omdat het op dit moment vreselijk was om Joe Slattery te zijn.

‘Toe nou, lieverd, hij heeft het erg moeilijk gehad...’ Haar man George praatte langzaam en voorzichtig alsof hij de bedrading op een tikkende tijdbom controleerde en zich afvroeg welke draad hij het best kon doorknippen. ‘We zijn het jouw zus verschuldigd om dit voor hem te doen.’

Belabberde zet, George. De ontploffing werd nog even uitgesteld met een gruwelijke stilte, terwijl Doreen lucht opzoog zoals kleine kinderen dat doen voordat ze het op een krijsen zetten.

‘Wat heeft mijn zus ooit voor mij gedaan? Helemaal niets! Ze ging gewoon haar eigen egoïstische, onverantwoordelijke gangetje en verwachtte dat anderen de brokstukken wel op-

ruimden. Ons opzadelen met dat achterbuurtkind van haar. Het klopt niet, George. Het is ook niet eerlijk. Waar zit zijn vader? Dat zou ik weleens willen weten.'

Mijn vingers jeukten om de afstandsbediening in te drukken en Doreen uit te schakelen.

'Hij lijkt me best een leuke jongen en zodra ze een school voor hem hebben gevonden, loopt hij jou niet meer in de weg.'

'Hoe lang gaat dat nog duren? Hij hangt vast nog wekenlang met zijn ziel onder zijn arm hier in huis rond en zal ongetwijfeld proberen die walgelijke hond van hem naar binnen te smokkelen. Hij mag van geluk spreken dat hij hem mag houden.'

'Dat weet ik, lieverd. Dat is echt geweldig van je.'

Ik liet hen begaan en sloop naar buiten. Toen ik de deur voorzichtig achter me dichttrok, hield mijn hond Oz op met het omwoelen van het bloemperk en kwam hij over het grasveld rennen, totdat hij zichzelf bijna smoorde met de lange, rammelende ketting waar Doreen hem aan had vastgelegd. Het ging wel een beetje ver om hem voor walgelijk uit te maken, ook al moest zelfs ik toegeven dat hij wat schattigheid en innemendheid betreft inderdaad tekortkwam. Mijn moeder was van mening geweest dat hij voor het grootste deel een yorkshireterriër was met een beetje bulterriër erdoorheen gemengd. Dat kwam door zijn stevige schouders en platgedrukte snoet. Hij had een woeste blik in zijn kleine zwarte oogjes, een grijs-witte vacht die als metaaldraad aanvoelde, en aan één kant een bobbelige, kale plek met littekens die hij aan vechtpartijen had overgehouden. De vacht wilde er niet meer teruggroeien. Nou ja, het gaat niet alleen om de buitenkant. Hij kon er ook niets aan doen dat hij op Doreens vloerbedekking had gekotst; hij was niet gewend aan lange autoritten. Als je daarbij optelde dat mijn moeder en zij altijd

een pokkehekel aan elkaar hadden gehad, snapte je echt wel waarom Doreen vanaf het begin niets van ons moest hebben.

Oz probeerde met zijn tong uit zijn bek bij de achterdeur te komen.

‘Zet dat maar uit je hoofd,’ zei ik. ‘Je maakt geen schijn van kans. Kom mee.’

Ik holde met hem naar de schuur, waarin hij sliep. Het zag er niet eens heel slecht uit. George had een zak hondenkoekjes voor hem gehaald en ik had een bed voor hem gemaakt van wat oude kleren die Doreen had klaargezet voor de rommelmarkt voor een of ander goed doel. Ik bedacht dat het waarschijnlijk een stuk gemakkelijker zou zijn als ik er ook gewoon naartoe verhuisde. Ik maakte zijn ketting los en mikte een handvol koekjes in zijn kom.

Terwijl hij die naar binnen schrokte, staarde ik door het raam van de schuur naar het huis van Doreen en George. Grappig om te bedenken dat mijn moeder hier was opgegroeid. Ik kon me nog vaag herinneren dat ze me hier mee naartoe had genomen om op bezoek te gaan bij haar ouders, maar ze waren gestorven toen ik nog klein was – eerst opa en een paar jaar later opoe ook. Mijn moeder en Doreen praatten toen al bijna niet meer met elkaar en zodra mijn moeder haar deel van Laurel Cottage aan Doreen had verkocht, zette ze geen voet meer in Saxted. Mijn moeder gebruikte het geld om een flat te kopen in Noord-Londen. Omdat mijn moeder nu eenmaal mijn moeder was, raakte ze achterop met de hypotheek en werd hij geveild.

Daarna ging alles aardig snel bergafwaarts – huurflats, gedeelde huizen, studentenflats – tot we pas echt een dieptepunt bereikten en in de wijk Farm Street belandden. Dat was rond de tijd dat ze die engerd van een Eddy Fletcher ontmoette. Hij zei dat hij mensen kende in de muziekwereld en wel een platencontract voor haar kon regelen. Na een tijdje

bleek dat hij een lijpe elektricien was die ooit drie weken als roadie had gewerkt en daar nooit overheen was gekomen. Zodra hij bij ons was ingetrokken, besloot hij het wat rustiger aan te gaan doen met werken, zodat hij meer tijd kon besteden aan het verpesten van mijn moeders leven.

Alleen al bij de gedachte aan hem balde ik mijn vuisten en haalde ik trillend adem. Voordat ik George' bloempotten kapot kon gooien, sprong Oz tegen me op, bedelend om een wandeling. Ik liet hem door de achterpoort naar buiten, rende met dreunende voetstappen achter hem aan en bleef aan het eind van het paadje hijgend staan om te bedenken of ik rechtsaf zou gaan in de richting van het treinstation van Saxted of linksaf naar de luxe nieuwe wijk. Het werd geen van tweeën. Ik liep rechtdoor naar de begraafplaats toe, wat vrij stom was, aangezien ik juist probeerde niet aan mijn moeder te denken. Kennelijk hadden mijn voeten het allesomvattende verbod op dat gebied gemist.

Oz racete voor me uit en ik kon zien dat hij verdeeld was over zijn nieuwe leven. Ergens in zijn kleine hondenbrein zei iets hem dat de grasvelden en frisse lucht fijn waren, maar het kostte hem moeite dat idee te verzoenen met zijn verblijf in de schuur en de ketting waar hij vierentwintig uur per dag, zeven dagen in de week aan vastlag. Zelf deed ik geen enkele moeite te bedenken wat ik van het leven op het platteland vond, omdat ik wist dat Doreen geen nanoseconde langer dan strikt noodzakelijk was een achterbuurtkind bij zich in huis zou verdragen. Wie wist waar ik de volgende week zou zijn? Eén ding moest ik haar trouwens wel nageven: volgens mij kon het haar geen moer schelen dat mijn vader Keniaans is. Voor Doreen was dit puur persoonlijk.

Mijn moeders graf lag pal naast het hek rond de begraafplaats: een hoop aarde en een stapel natte, modderige kransen. Nog geen grafsteen. Waarschijnlijk kwam die er ook

nooit, want ik zag die krent van een Eddy daar geen geld voor neerleggen en ik had Doreen er ook niet over gehoord.

Nou bleef Eddy zelfs gisteren tijdens de begrafenis maar doorgaan over die gast die mijn moeder een lift had gegeven. *Wie was hij? Wat moest ze met hem?* Alsof de politie ons niet allang had verteld wie hij was: een patserige journalist die Ivo Lincoln heette. In het ziekenhuis was een lange, bekakte gozer met een mismoedig gezicht naar me toe gekomen. Hij zei dat hij Lincolns vader was en condoleerde me met mijn verlies, en ik condoleerde hem ook, maar dat was puur voor de vorm. De politie zei dat de botsing niet Lincolns schuld was, dat hij absoluut niet te hard had gereden en dat het allemaal kwam door de idioot in de 4x4. Als Lincoln er niet was geweest, niet had bestaan, zou het echter niet zijn gebeurd. Wat had iemand met een naam als *Ivo* in vredesnaam te zoeken in een tent als de Trafalgar Arms? Alle kroegen bij ons in de buurt hadden een slechte naam, maar de Trafalgar Arms was de allerergste. Het was niet eerlijk dat mijn moeder moest optreden in zo'n tent, helemaal als je bedenkt wat voor mooie toekomstdromen ze had gehad. Toch denk ik graag dat ze ook mooie momenten heeft meegemaakt. Die zomer bijvoorbeeld toen we in een minibusje woonden en ze mocht zingen op een groot festival in Cornwall of die keer dat een van haar opnames werd gedraaid op Radio Two.

Mijn ogen werden vochtig, dus holde ik snel naar het bos naast de begraafplaats. Oz was helemaal door het dolle heen, hij stak zijn neus in elke struik waar hij langskwam tot hij een eekhoorn rook en die over een overwoekerd pad tussen de bomen door achterna joeg. Ik nam aan dat hij het niet gewend was dat dingen die lekker roken pootjes hadden. Ik strompelde achter hem aan, om modderplassen heen, struikelend over boomwortels en takken wegduwend die steeds terugzwiepten in mijn ogen. Tegen de tijd dat ik hem had inge-

haald, had hij het plaatselijke wildleven opgegeven en stond hij te pissen tegen een stapel autobanden die naast een oude matras waren neergegooid. Waarschijnlijk voelde hij zich hier thuis. Zie je, de eerste keer dat ik hem zag, was hij op de gemeentelijke vuilstort aan het vechten met een Duitse herder die twee keer zo groot was als hij. De herdershond won en Oz was er zo slecht aan toe dat ik hem meenam naar huis. Eddy schopte heibel, maar mijn moeder zei dat ze het wel een veilig idee vond om een hond te hebben... en nu moest ik dus toch weer aan mijn moeder denken. Ik liep verder, zwaaiend met een stok. Soms hielp het als ik in beweging bleef.

Toen ik al een tijdje onderweg was en al lopend iets probeerde te verzinnen om aan te denken wat niet over de dood of Doreen ging, kwam ik bij een hoge stenen muur die helemaal begroeid was met klimplanten en bovenop een rij gemeen uitziende punten had. Ik liep langs de muur tot ik een enorme dichtgetimmerde poort bereikte, zo eentje die geen bordjes met ‘verboden toegang, indringers worden bij de politie aangegeven’ nodig had om duidelijk te maken dat bezoekers niet welkom waren. Nu ben ik geen sterk, sportief type – eerder een slap, bankhangend type en ook nog eens klein voor mijn veertien jaar. Ik ben echter wel aardig nieuwsgierig en omdat mijn agenda die ochtend niet bepaald drukbezet was, hees ik mezelf in een hoge boom, kroop ik over een lange tak en gluurde ik over de muur.

Je had het huis aan de andere kant eens moeten zien. Een vervallen oud landhuis? Echt niet. Dit huis bestond helemaal uit gekartelde lagen glas en hout in een L-vormig ontwerp. De gordijnen waren dicht, waardoor het hele huis eruitzag alsof het sliep en niet had opgemerkt dat er mos groeide op het terras, dat er rottende bladeren in het lege zwembad rondwarrelden of dat een rij dode palmbomen naar een enorme serre leidde waar stukjes van de luifel om de deuren klapper-

den. De tuin strekte zich eindeloos ver uit, maar afgezien van een troosteloos uitzijende tennisbaan en een grote, kapotte kas zag je alleen maar onkruid, omgevallen bomen en een paar met klimop bedekte beelden die uit het kreupelhout omhoogstaken.

Het beeld dat het dichtst bij de kas stond, was van een half-naakte, eenarmige vrouw en ik wist heel zeker dat er iets tussen het struikgewas rondom haar voeten kroop. Ik boog me er iets dichters naartoe om het beter te kunnen zien en viel bijna toen Oz eruit klauterde en de modder uit zijn vacht schudde.

‘Kom eruit!’ brulde ik. ‘Nu meteen!’

Hij rende een tijdje tegen de muur blaffend heen en weer, maar gaf het toen op en keek mij vuil aan alsof het mijn schuld was dat hij gevangen zat. Ik kon hem daar niet zomaar achterlaten, dus schoof ik nog wat verder over de tak naar voren, klemde me vast aan het kromme stuk dat over de muur hing, deed mijn ogen dicht en liet mezelf in de tuin zakken. Nou ja, wanneer ik zeg dat ik me liet zakken bedoel ik eigenlijk dat ik half naar beneden viel en half gleed, waarbij ik de huid van allebei mijn handen openschaafde en mijn enkel verdraaide toen ik op de grond landde. De bizarre opwinding die ik voelde nu ik me binnen de muren bevond, maakte de pijn gelukkig helemaal goed. Ik wurmde me met Oz naast me door de braamstruiken, hinkelde de treden naar het terras op, drukte mijn neus tegen de terrasdeuren en gluurde door een kier in de gordijnen.

Een dun straaltje daglicht scheen door de duisternis naar binnen en viel op een foto van een vrouw op posterformaat. Ze was wat mijn moeder ‘beeldschoon’ zou hebben genoemd: best wel knap om te zien, maar doodsbleek met rare schuine ogen die bijna te groot leken voor haar gezicht, wimpers zo dik als de poten van een tarantula en donkerbruin haar dat heel hoog boven op haar hoofd was opgestoken.

Ze keek me recht over haar schouder aan alsof ze me kende. Ik staarde heel lang terug alsof ik haar misschien ook wel kende, maar toen ik met mijn ogen knipperde, riepen mijn hersens het beeld op van Eddy Fletcher die een foto van mijn moeder van het dressoir veegde en schreeuwde dat ze een smerige, valse...

Een oorverdovende klap snoerde hem de mond. Ik had zo hard tegen de terrasdeur geschopt dat mijn voet dwars door het glas was gegaan. Ik draaide me met een ruk om, doodsbang dat iemand het had gehoord. Ik wachtte. Niets. Geen geschreeuw, geen voetstappen, alleen het paniekerige gereutel van mijn eigen ademhaling. Ik leunde tegen de muur en probeerde genoeg moed te verzamelen om weg te rennen of naar binnen te gaan. Voordat ik het besepte, trapte ik een gat in het glas dat groot genoeg was om mezelf doorheen te persen. Ik tilde Oz voorzichtig over het gebroken glas heen en kroop naar binnen.

De lange eettafel, de grote kandelaars, het half verbrande stuk hout in de open haard en zelfs de spinnenwebben waren allemaal bedekt met een pluizig laagje stof. Twee reusachtige kroonluchters van piepkleine bolletjes glas hingen als een gigantische kwal boven de tafel en toen ik tegen een ervan tikte, trilde de pluizige laag door het rinkelende geluid alsof ik een geest wakker had gemaakt.

Ik liep achteruit weg. Oz wandelde tikkend met zijn poten op de houten vloer achter me aan door een paar dubbele deuren en een brede hal met een wenteltrap naar een enorme kamer vol spookachtige, in witte lakens gehulde gedaanten. Ik slenterde wat rond, tilde ze op en keek eronder. Een met hout betimmerde bar, een witte vleugel, een glazen salontafel, drie lange, leren banken. Er waren ook nog veel meer foto's van dezelfde vrouw die door de spinnenwebben heen staarde; foto's waarop ze paradeerde in een minirok, hoeden uitpro-

beerde of haar gezicht in haar handen hield, en ook eentje van haar in een dunne witte jurk, lachend met een wijnglas in haar hand. Het was haast alsof ze overal was en alles wat ik deed gadesloeg. Oz trippelde naar me toe en snuffelde aan een fotolijst die ondersteboven op de vloer bij het raam lag. Ik bukte me en draaide hem om. De schuine ogen van de vrouw keken me door een laag verbrijzeld glas aan. Ik peuterde de scherven weg en las de woorden die in de hoek waren gekrabbeld: *Voor Harry, een ster in wording. Heel veel succes. N.C. xxx.*

Oz blafte. Het gordijn bewoog. Ik draaide me wild om, maar een gigantische klauw rukte me al omver en er sneed een scherpe angst door mijn lijf. Het mes dat in mijn hals prikte, smoorde mijn gil. Een paar zwarte, bloeddoorlopen ogen staarden me woest aan vanuit een vuil, ingevallen gezicht. De man was oud, maar wel lang en sterk. Zijn hoofd was kaalgeschoren als een gerimpelde noot, van zijn linker-oog liep een litteken naar zijn wang en hij stonk naar rottend vlees. Na een snelle trap van zijn schoen dook Oz grommend en rillend in elkaar.

‘Wat jij doet hier?’ Zijn stem klonk buitenlands en zijn w’s klonken als v’s.

‘Ik... niets.’ Ik kreeg de woorden bijna niet uit mijn mond.

‘Wie bij jou?’

‘Niemand... echt niet.’

‘Wat jouw naam?’

‘J... Joe. Ik was echt niet van plan iets te stelen.’

‘Joe wie?’

‘S... Slattery.’

‘Waar jij woont?’

‘L... Laurel Cottage.’

Ik had natuurlijk moeten liegen, maar mijn angst had de verbinding tussen mijn mond en mijn hersens afgesneden.

Hij liet het mes zakken. ‘Haal jouw zakken leeg.’

Ik haalde ongeveer vijftig cent aan muntgeld uit mijn zak, een vierkant stuk gum en mijn gsm. Het was een goedkope, oude Nokia die ik van mijn vriend Bailey had gekregen, maar het maakte me razend dat ik hem nu moest afgeven. Hij smeed me achteruit tegen de muur. Ik wierp happend naar adem een blik op hem. Het was een zwerver, smerig, stinkend en oud genoeg om mijn opa te zijn. Bailey zou vast en zeker in zijn broek pissen wanneer ik hem vertelde dat ik was beroofd door een bejaarde.

Hij maakte een scheur in de pijp van zijn gore broek wat wijder. Ik staarde naar de plek die hij aanwees. Er liep een diepe jaap van zijn knie tot aan zijn schoen waar een vieze prut van bloed en pus uit druppelde die een korst had gevormd rondom een strook wit die haast wel een bot moest zijn.

‘Jij helpt mij,’ zei hij. Het was geen vraag.

Ik keek naar de wond en deed mijn best om niet te kotsen.

Hij haalde met het mes naar me uit.

‘Oké.’ Ik hief mijn handen op. ‘Ik zal een... een... dokter bellen.’

‘Geen dokter! Jij haalt verband, medicijn, eten, geld.’

‘Dat kan ik niet... Ik... ik woon bij mijn tante... Ik mag nergens aan komen van haar.’

Hij had duidelijk geen zin in een gezellig kletspraatje over hoe zwaar ik het had bij Doreen en dreunde opnieuw zijn lijstje op: ‘Vernand. Medicijn. Eten. Geld.’

‘Oké, oké, ik zal... ik zal mijn best doen.’ Ik schraapte mezelf van de muur en schuifelde in de richting van de deur. ‘Kom mee, Oz.’

De zwerver greep Oz zacht grommend vast bij zijn nekvel en zwaaide met het mes naar zijn keel. Oz was zo verbaasd dat hij zomaar met ogen die uit zijn kop leken te springen bleef hangen.

‘Ga. Jij komt vanavond terug, anders ik dood hond.’

‘Wat?’ Hij was gestoord. ‘Laat hem los! Ik beloof dat ik terugkom.’

Hij stak het mes onder Oz’ halsband.

‘Goed dan! Ik ga die dingen wel halen. Als je hem maar geen pijn doet.’

Toen ik hem liet hangen en verder liep, keek Oz me aan alsof ik toch zeker een grapje maakte.

Ik bleef staan. Mijn stem klonk jammerend. ‘Het lukt me nooit om over die muur te klimmen.’

De zwerver klemde het mes vast tussen zijn tanden en gooide een sleutelbos naar me toe.

‘Deur. Bij kas.’

Hij tilde Oz nog iets hoger op en prikte in zijn buik als een of andere krankzinnige televisiekok die een kerstkalkoen keurde. ‘Jij brengt sleutels niet terug, ik dood hond. Jij brengt politie mee, ik dood hond. Jij vertelt iemand dat ik hier zit, ik kom naar Laurel Cottage en dood jou, Joe Slattery.’